

Antallet af dem, som kunne stille sig frem som Examinevede, til et meget ringe, men der bliver en stor Mængde at vælge imellem; saa er derved Vilkaarlighedens Porte aabnede, og Vilkaarlighed og Nepotisme kunne stee Fyldest. Hvo vil nægte, at den mange Gange og meget hyppigt er steeet Fyldest, og hvo vil nægte, at det maa til en vis Grad ligge i Sagens Natur, at, dersom man ved Nepotisme forstaaer den Tillid, som skjænkes til en Person, fordi man kjender ham og ikke en anden, maa den stee Fyldest? Det er uundgaaeligt, man kan ikke værge sig derimod. Jeg kommer nu til den Række af Betragtninger, som blev fremsat af den cærede første Taler (Kimestad), hvis Bemærkninger over Loven ogsaa ere tiltraadte af den cærede næste Taler (D. Müller), nemlig at det skulde være Meningen med dette Lovforslag, at der ikke skulde være noget lovbundet Værn mod Ansættelse af Mænd i Dommerembeder, som hverken havde det rette Maal af Kundskabsfylde eller de øvrige Egenheder for paa en behørig, tilslutning indgydende Maade at kunne beskæde Dommerembeder. Dertil svarer jeg: Ganske sikkert bør det være der; men det er der ikke i disse Paragrapher af denne Lov, vi her have for. Der ligger for lang Tid imellem fra det Dieblit, da Candidaturpræget gives Candidaten ved Universitetet og han sendes ud i Verden, og indtil han kan blive ansat i et Dommerembede. Der ligger i Almindelighed for lang Tid der imellem, til at man fra den Dygtighed, han lagde for Dagen ved Examen, kan finde en sikker Borgen for, at han er skiftet til at optræde som Dommer. Det er efter min Mening en af de allersvageste Sider ved vor hele Indretning, hvad Embedsbesættelser angaaer, som navnlig vil give sig tilkjende paa en mærkelig Maade, naar vi engang gaae over — som man maa haabe snart — til Nævningerefter. Ja, jeg vil gaae meget videre, jeg vil sige, at en af de store Vanskeligheder, der for Dieblitket ere forhaanden for at kunne gaae over til Nævningerefter, er den, at de Mænd, som skulle kaldes til Dommere i disse Stillinger, ikke have gjenneगाaet et saadant forudgaaende Liv, ikke have vundet en saadan Livserfaring,

ikke have været kaldede til at optræde under saadanne Vilkaar, at de ville være istand til at lede, for ikke at sige beherske Nævningerne. Saalænge der ikke findes Dommere, der i en væsentlig Grad kunne lede Nævningeretten, saalænge vil den ikke tilbørligen kunne lykkes, og saalænge vi blive ved at søge Hovedkjendetegnet paa, at en Mand er skiftet til Dommer deri, at han for en Række af Aarsiden har bestaaet en Prøve, maaskee med den meest udmærkede Charakter, medens han i den mellemiggende Tid har tjent og løbet om fra Herodes til Pilatus, saa vil ingen Sikkerhed for, at vi faae gode Dommere. Veien til at faae gode Dommere er funden i alle de Lande, hvor de særlig ere fremtraadte. Igeoverfor Retshandling, igjennem Advokatstanden, gjenneगा nem Sagførerstanden, for at tage det i sit største Omfang, thi Sagførerstanden er den egentlige Studievej for den juridiske Mand, som vil lægge for Dagen paa een Gang, at han besidder juridiske Kundskaber, at han forstaaer at bruge dem, og at han kjender Ret og Verden. Sagføreren maa lære at see paa Manden, som staaer igeoverfor ham, hvad der boer i ham, og det er ikke sjeldent, at Vedkommende, for at vinde ham for sig, maa aabne sin Samvittighed og selv bekjende mangen en Daarskab. Den juridiske Candidat, som sidder indeklemt i et Contoir som Skriver, der arbejder fra Morgen til Aften og albrig seer det Menneske, men kun Papiir og Blæk, hvorledes skal han, naar han bliver stillet igeoverfor en letsindig Forbryder eller en uredelig Mand, af deres Aftryk kunne gjætte sig til, hvad der boer i deres inderste Sjæl? Og dog er dette saa overordentlig vigtigt. Vi hørte her, da Lovforslaget om Drettelsen af en Sø- og Handelsret var under Forhandling, hvorledes selv de meest udmærkede Mænd, der traadte frem imod det, fandt, at der var noget Svagt ved det, fordi der skulde lægges en saa stor Mhyldighed i een Dommers Haand; de kom endog saa til at forlange to, fordi de meente, at naar der var to sammen, saa kunde den ene bøde paa Mangelen hos den anden; man skulde hellere sætte et Kul bag ved Cettallet, saa vilde den ene blive til Ti. Det er ingenlunde min Hensigt at ville forhindre eller vel engang nægte Nødvendigheden af, at